

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem 17 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna (...) w W. na rzecz J. K. kwotę 18.318,73 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 8.527,02 zł od dnia 14 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty; 3.610,71 zł od dnia 15 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty; 6.181 zł od dnia 8 maja 2014 roku do dnia zapłaty; oraz kwotę 4.153 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 180 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa.

Powyższe orzeczenie Sądu Rejonowego zaskarżył pozwany w części tj. w odniesieniu do pkt. 1 wyroku w części co do kwoty 4674 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz w odniesieniu do pkt. 2. i pkt. 3 wyroku w całości. Wyrokowi temu zarzucono:

- naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie swobodnej oceny materiału dowodowego i dokonanie jego oceny w sposób dowolny tj. nieuwzględnienie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, pozostającego w związku ze szkodą pojazdu marki B. nr rej. (...) z dnia 13 grudnia 2013 roku i nieuwzględnienie przez Sąd I instancji faktu, iż niezbędny i uzasadniony czas naprawy pojazdu wynosił 9 dni,
- naruszenie prawa procesowego, które miało mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka udowodniła swoje twierdzenia, na podstawie których wywodzi skutki prawne w zakresie uzasadnionej długości korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego, łącznie przez okres 47 dni,
- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 361 § 1 k.c. poprzez uznanie, że w niniejszej sprawie uprawnienie do pojazdu zastępczego przysługiwało powódce od pierwszego dnia wystąpienia szkody i trwało do czasu wypłaty odszkodowania, a w konsekwencji pociągnięcie pozwanej jako podmiotu zobowiązanego do odpowiedzialności za szkodę z dnia 13 grudnia 2013 roku,
- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 826 § 1 k.c. w zw. z art. 354 § 2 k.c. poprzez ich nie zastosowanie tj. pominięcie faktu, iż poszkodowany miał obowiązek dążyć do minimalizacji rozmiarów powstałej szkody oraz dopełnić aktu staranności wymaganego od niego przy współdziałaniu w toku likwidacji szkody z pozwaną .

W konsekwencji czego skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie, rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję, w tym o kosztach zastępstwa procesowego w oparciu o art. 100 k.p.c. i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem II instancji według norm prawem przepisanych.

Ewentualnie skarżący wnosił o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wносиła o oddalenie apelacji pozwanego w całości jako oczywiście bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się bezzasadna, co musiało skutkować jej oddaleniem.

Trzeba tu podnieść, iż ustalenia dokonane przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy przyjął za własne z następującym uzupełnieniem, że jak wynika z ekspertyzy technicznej wykonanej na zlecenie pozwanego, znajdującej się w aktach szkody załączonych do akt sprawy w formie elektronicznej, pojazd objęty pozwem był w stanie wymagającym naprawy

do jego dalszej jazdy. Powyższa okoliczność zdaje się mieć kluczowe znaczenie w sprawie, z uwagi inne ustalone przez Sąd Rejonowy okoliczności jak: datę dodatkowych oględzin w dniu 25 stycznia 2014 roku, o które powód wnosił już 13 stycznia 2014 roku, które to oględziny skutkowały dalszą wypłatą odszkodowania przez pozwanego w dniu 29 stycznia 2014 roku. Powyższe w kontekście opinii biegłego powołanego w sprawie, zgodnie z którą, uzasadniony czas naprawy pojazdu objętego pozwem wynosił 9 dni, pozwala w ocenie Sądu Okręgowego podzielić pogląd Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Sąd Odwoławczy aprobuje rozstrzygnięcie Sądu I instancji, który w sposób prawidłowy, obiektywny - zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i na jego podstawie poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie niezbędnym do rozpoznania żądania powoda. Co więcej pozwany nie wykazał, aby Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, a samo przekonanie strony co do innej oceny poszczególnych dowodów i ich ważności nie wystarcza do przyjęcia uchybienia przepisom procedury cywilnej.

Wszystkie zarzuty apelacyjne sprowadzają się w sumie do kwestionowania okoliczności wykazania przez powoda zasadności jego roszczenia w zakresie konieczności najęcia pojazdu zastępczego ponad okres 9 dni.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie jest zasadny zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, w tym art. 233 § 1 k.p.c. Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania (art. 233 § 1 k.p.c.), sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów, tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego. Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznania świadka, wypowiedzi biegłego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji ocenił zgromadzony materiał dowodowy zgodnie z wymogami art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest wnikliwa i szczegółowa. Sąd Rejonowy odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wyprowadził z nich wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Jak wynika z uzasadnienia Sądu I instancji kluczową okoliczność, przysługiwania powodowi roszczenia o odszkodowanie w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za cały okres najmu były wykazane przez powoda okoliczności pozbawienia uszkodzonego możliwości korzystania z pojazdu w związku z jego uszkodzeniem. Sąd Rejonowy słusznie podkreślił, iż dla uszkodzonego dla podjęcia decyzji o naprawie pojazdu istotna jest wiedza o wysokości należnego odszkodowania. Pozwany nie może bowiem oczekiwać, iż lojalne zachowanie się uszkodzonego wobec ubezpieczyciela będzie polegało na wykładaniu własnych pieniędzy na naprawę samochodu, dlatego też jak trafnie przyjął biegły przy ustalaniu okresu naprawy pojazdu, a zatem również najmu pojazdu zastępczego należy uwzględnić to kiedy uszkodzona otrzymała należne odszkodowanie, które mogła przeznaczyć na naprawę. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, w przedmiotowej sprawie ponowne oględziny pojazdu miały miejsce dopiero 25 stycznia 2014 r., zaś decyzją z dnia 29 stycznia 2014 r. przyznano dodatkową kwotę odszkodowania w wysokości 1.459,99 zł. Okres oczekiwania na powtórne oględziny i sporządzenie przez ubezpieczyciela kosztorysu określające zakres naprawy również zalicza się do uzasadnionego okresu naprawy, za który odpowiada ubezpieczyciel. Co w kontekście opinii pozwanego, iż pojazd nie nadaje się do jazdy bez jego naprawy, pozwala przyjąć ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia okresu najmu pojazdu zastępczego za prawidłowe. Tym samym powód wykazał zasadność swojego roszczenia w zakresie objętym apelacją w całości, co czyni zarzuty naruszenia art. 232k.p.c i art.

245 k.p.c. za niezasadny. Zwłaszcza, że zgodnie z art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Podkreślenia wymaga, że pozwany nie zaprzeczył prawdziwości (autentyczności) dokumentów przedłożonych przez powoda i pochodzących z akt szkodowych. Pozwany kwestionując szkodę nawet nie twierdził, że przedłożone do akt sprawy dokumenty prywatne są nie prawdziwe. Zaznaczyć tu należy, że dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 k.p.c., t.j. według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceniając wiarygodność dowodu decyduje o tym, czy określony środek dowodowy ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności zasługuje na wiarę czy też nie (por. J. Klich- Rump „Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym s. 132 i nast.). Brak jest podstaw do przyjęcia określonej formalnej hierarchii dowodów z punktu widzenia ich wiarygodności i mocy dowodowej w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego (orzecz. SN z 30.11.1973 r., III CRN 291/73). Z powyższego wynika, że dowód z dokumentu prywatnego podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody, a zatem może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyrok SN z 25.09.1985 r., IV PR 200/85, osnc 1986, poz. 84, wyrok SN z 3.10.2000 r., I CKN 804/98). Zauważyć tu również trzeba, że przy dokumentach prywatnych nie zawsze konieczne jest prowadzenie dowodu z osobowych źródeł dowodowych, w szczególności gdy strona przeciwna nie podważa prawdziwości (autentyczności) dokumentu, gdyż mogłoby to prowadzić do nieuzasadnionego przewlekania postępowania.

Sąd Okręgowy podkreśla w tym miejscu również, iż w przedmiotowej sprawie, jak słusznie wskazał Sąd I instancji wydatki na najem pojazdu zastępczego do 31 stycznia 2014 r. były uzasadnione, a także niewygórowane, o czym świadczy opinia biegłego.

Biorąc więc powyższe pod rozwagę należy stwierdzić, iż roszczenie powoda w zaskarżonym apelacją zakresie znajdowało uzasadnienie w treści art. 822 k.c., który to przepis stanowił podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji. Warunki odpowiedzialności pozwanego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli komunikacyjnych (DzU Nr 124 poz. 1152). Według treści art.34 ust.1 wskazanej wyżej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art.36 cyt. ustawy). Na gruncie tych przepisów za utrwalone w orzecznictwie SN należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. Sięgając do ogólnych reguł odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności art. 361 k.c., odszkodowanie należy się w pełnym zakresie, ale jednocześnie nie może przewyższać poniesionej szkody. Samo określenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o wysokości odszkodowania. Każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez normalny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym szkodę, a szkodą. Powszechnie w odniesieniu do art. 361 k.c. za szkodę przyjmuje się wszelki uszczerbek wyrażający się w różnicy pomiędzy stanem majątku poszkodowanego jaki istniał i mógłby istnieć w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał skutkiem zdarzenia wywołującego zmianę. Ogólnie rzecz ujmując, jest to uszczerbek, który następuje w majątku poszkodowanego bez jego woli. Nie inaczej zatem jak szkodę majątkową w niniejszym przypadku należy zakwalifikować konieczność pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego. Jak wykazał powód na skutek kolizji drogowej w okresie co najmniej od 16 grudnia 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku, nie mógł on korzystać z uszkodzonego pojazdu, w konsekwencji czego zmuszony był wynająć pojazd zastępczy. Natomiast ta szkoda w postaci niemożności korzystania z własnego pojazdu, który w bardziej wszechstronny i funkcjonalny sposób zaspokaja potrzeby życiowe właściciela nie może być odtworzona przez wykorzystanie środków komunikacji miejskiej./uchwała SN z dnia 17.11.2011, III CZP 5/11, Lex nr 1011468/. Skoro jak już była mowa powyżej w przedmiotowej sprawie powód wykazał konieczność najmu pojazdu zastępczego i okres trwania tego najmu, oraz

dobową stawkę najmu, słusznie postąpił Sąd I instancji uwzględniając powództwo również w zaskarżonym apelacją zakresie.

Wobec powyższego nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia środka zaskarżenia, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. art.99 k.p.c. zasądzając od przegrywającego apelację pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego powoda zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt. 3 w zw. z § 12 ust.1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 j. t.).